

ærede Medlem er aabenbart ængstelig for den Udvikling, der foregaar med mig under disse Omgivelser. Jeg vil dertil sige til det ærede Medlem, at jeg ikke kan se, at der er noget som helst letsindigt i de Planer, vi her beskæftiger os med. Det er virkelig ikke et Udslag af Letsindighed, naar jeg har ment, at man fra Statens Side kunde ofre, om det ogsaa skulde være, som efter det ærede Medlems Beregning, 50 Millioner paa Privatbaner og 100 Millioner paa Statsbaner samt en Snes Millioner paa Vestkysthavne. Jeg har hørt til dem, som, medens jeg var i det private Forretningsliv, i høj Grad ønskede en mere vidtgaaende Foretagsomhed fra Statens Side overfor Trafikmidlernes Udvikling. Og jeg har ment at gøre den Erfaring, efter at jeg har faaet med disse Trafikmidler at gøre paa Statens Vegne, at man netop fra det offentliges Side i høj Grad har forsømt at give disse Trafikmidler den fornødne Udvikling i rette Tid. Jeg mener altsaa, at der er noget at indhente, noget, som ikke er blevet gjort i rette Tid, og noget, som det vil være magtpaaliggende snarest muligt at søge at indhente, og jeg vil overfor det ærede Medlem gøre gældende, at jeg kan ikke tillægge saadanne Summer som dem, der her er Tale om, en saa afgørende Betydning, at den danske Stat af den Grund bør tage Afstand fra dem. Et samlet Beløb af 150 Mill. Kr. til Fremme af private Baner og Statsbaner, synes jeg ikke, er et saa stort Beløb, at man af den Grund behøver at forfalde til Ængstelse, og det saa meget mindre, som det ærede Medlem jo vil være fortrolig med, at der for Statsbanelovens Vedkommende udtrykkelig er anvist en bestemt Udvej, hvorved Pengene kan skaffes til Veje.

Det ærede Medlem (Foss) var inde paa, at det Synspunkt, jeg havde fremsat, vilde være farligt, nemlig, at man skulde meddele Eneretsbevillinger, saa snart de, der søger Koncessioner, var færdige til at bringe dem til Udførelse. Men saaledes er det heller ikke at forstaa. Der er i Loven fastsat en Begrænsning for de Eneretsbevillingers Antal, der udstedes hvert Aar, en Begrænsning, der hidtil har været 2 for Øernes Vedkommende og 2 for Jyllands Vedkommende.

H. P. Hansen (Randers Amts 1ste Valgkreds): Jeg skal begynde med at sige, at jeg intet har at takke for; jeg vilde ikke have noget imod, om jeg havde noget

at takke for, men det har jeg ikke. Om jeg nu kan gøre et saadant Indtryk paa den højtærede Minister for offentlige Arbejder, at ogsaa jeg siden kan faa Anledning til at slutte mig til den store Skare af taknemmelige, der tropper op her for at bevidne Ministeren deres Glæde over den Velvillie, Ministeren har vist dem, ved jeg ikke, men foreløbig har jeg altsaa ikke noget at takke for. Derimod findes der et Ændringsforslag om en Bane, som jeg bestemt maa fraraade under visse Forbehold, som jeg siden skal komme til, det er Banen fra Viborg til Faarup. I Jernbaneloven af 1908 findes der under Nr. 28 opført en Bevilling til en Jernbane fra et Punkt paa Stambanen mellem Randers og Hobro til Mariager eller fra et Punkt paa Stambanen Randers—Hobro over Mariager til et Punkt paa Randers—Hadsund Banen. De Kommuner, som er interesserede i denne Bane, og som allerede i længere Tid har haft deres Sager i Orden, har haft Pengene samlet til denne Bane og er enige om, hvorledes den skal gaa, har nu mødt en uventet Modstand, som stammer fra dette Projekt Viborg—Faarup-Banen. I Loven af 1908 staar der, som sagt, at denne Jernbane til Mariager skal udgaa fra et Punkt paa Banen mellem Randers og Hobro. Jeg ved ikke, om der nogetsteds i Loven staar, at det er Ministeren eller Ministeriet, som bestemmer, hvilket Punkt det skal være; der staar ganske vist heller ikke, at det er Befolkningen, som træffer Bestemmelse derom. Befolkningen er imidlertid gaaet ud fra, og jeg betragter det som en Selvfølge, at det er den Egn Befolkning, som skal betjenes af denne Bane, der skal udtale Ønske om, til hvilket Punkt paa Stambanen deres Lokalbane skal slutte. Ministeriet har imidlertid været af en anden Opfattelse, og jeg tror ikke, at denne Opfattelse just er af saa gammel Dato, den er vistnok kommet frem sammen med Spørgsmaalet om Anlæggelse af en Jernbane fra Viborg til Faarup. Ministeriet er af den Opfattelse, at det er Ministeriet, som bestemmer, hvor denne Bane fra Mariager til Stambanen skal slutte til Stambanen, og har i den Anledning nægtet at give Koncession til de Kommuner, som ønsker Banen, og har udtalt, at man maatte ønske, at Banen fra Mariager kom til at slutte til i Faarup. Begrundelsen for, at Banen skulde slutte til i Faarup, var den, at der saa vilde blive en Bane, som kom til at løbe tværs over fra Mariager til Viborg. Jeg skal indrømme, at det ser me-